

[Indenrigsministeren.]

kunne bruges til forskellige anlægsformål, blev gennemført, var det ærede medlem enig i dette standpunkt. Men forholdet er jo det, at en del skattesager ikke er opgjort endnu, og at enkelte kommuner i det kommende år vil få store efterbetalinger, og jeg synes derfor, det er helt urimeligt ikke at stille kommunerne nogenlunde ens. Det forekommer mig særdeles rimeligt, at denne lov forlænges, således at der bliver en vis ensartethed for kommunerne. Dette forhindrer ingenlunde, at der i de tilfælde, hvor der fra kommunerne fremkommer vel begrundede ønsker om frigivelse af deres båndlagte midler, kan påbegyndes en sådan frigivelse. Det er min tanke at tillade, at de båndlagte midler kan anvendes til sådanne anlægsvirksomheder, som tilsynsmyndighederne ellers ville tillade gennemført ved optagelse af lån — netop til sådanne formål, som det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen var inde på: til bygning af skoler, aldersrenteboliger og andre bygninger, som skal anvendes til sociale formål.

Jeg vil også gerne understrege de bemærkninger, som det ærede medlem hr. Aksel Møller fremsatte om, at frigivelse ikke bør medføre, at der iværksættes anlægsarbejder i videre omfang end strengt nødvendigt. Det er min hensigt, forinden vi i indenrigsministeriet giver os til at udarbejde regler om frigivelse, at tage en forhandling med de kommunale organisationer, hvorunder vi kan drøfte, hvilke formål midlerne bør anvendes til.

Jeg har forstået på de ærede ordførere, at der egentlig ikke er uenighed om, at disse midler ikke bør anvendes i driften, men bør anvendes til formål, som man ellers skulle optage lån til. Jeg tror, det ved en drøftelse af dette spørgsmål med repræsentanter for de forskellige kommunale organisationer skal være muligt at opnå enighed om at anvende disse midler på en for kommunerne tilfredsstillende måde.

N. Chr. Christensen: Jeg skal ikke trække denne debat ud, men vil dog gerne gøre et par enkelte bemærkninger.

For det første vil jeg udtale min glæde over, at det ærede medlem hr. Aksel Møller nu i sin indledning slog fast, at midlerne tilhører kommunerne. Da vi sidst havde denne sag til behandling, var der en lille spidsfindig forklaring i denne forbindelse, som dog endte med, at pengene nok alligevel tilhørte kommunerne, men det ærede medlem hr. Aksel Møller anstillede nogle pengepolitiske betragtninger, efter hvilke hans interesse

for, at kommunerne skulle få del i disse penge til anlægsvirksomhed, var, om jeg så må sige, meget tempereret.

I lidt afdæmpet form findes den samme tempererede indstilling også i det konservative indlæg her i dag. Det ærede medlem hr. Aksel Møller gør opmærksom på, at kommunerne skal økonomisere med deres anlægsvirksomhed, og at man skal sørge for, at pengene ikke udbetales, således at der kan blive tale om forceret anlægsvirksomhed. Jeg ved ikke af, at mine udtalelser skulle kunne begrunde en sådan betragtning. Jeg ønsker aldeles ikke, at kommunerne skal forcere anlægsvirksomheden frem, men det er en kendsgerning, at rundt om i en række kommuner, ikke mindst købstadkommuner, har man nu i næsten 10 år ventet på at få gennemført sygehusbyggeri. Vi har ikke kunnet få disse nødvendige byggeforetagender gennemført på grund af materialesituationen og på grund af krig og besættelse. Og det er ligeledes en kendsgerning, at priserne er steget ganske overordentlig stærkt, således at det nu er vældige byrder, der lægges på kommunerne, når de skal til at løse disse opgaver. Derfor lægger jeg ikke skjul på, at vi fra venstres side ser med sympati på, at de penge, som er blevet, vi kan vel godt sige opsparet i nationalbanken til sådanne formål, nu kan komme til anvendelse.

Mine udtalelser kan ikke tages som udtryk for noget som helst andet, end at vi til de projekterede arbejder til skolebyggeri, aldersrenteboligbyggeri og byggeri i forbindelse med forebyggende sociale foranstaltninger — ting som skal gennemføres, men som desværre er blevet urimeligt dyre efterhånden — nu bør have mulighed for at få disse penge frigivet hurtigst muligt.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem og også med andre ærede medlemmer, som har fremsat bemærkninger om, at det ikke er meningen, at pengene skal kunne anvendes til hvad som helst. Det var det ikke, dengang loven blev vedtaget, og det er det heller ikke i dag.

Jeg vil slutte med at takke ministeren for hans tilsagn. Jeg forstod den højtærede ministers udtalelse således, at hvor det drejede sig om de virksomheder, som jeg havde nævnt, skulle der ikke være noget til hinder for, at sagen kunne få en hurtig gang gennem administrationen, og at der nu ville blive optaget forhandlinger med de kommunale organisationer for at finde den endelige form. Jeg takker for dette tilsagn, og samtidig sætter jeg en streg under tidligere fremsatte bemærkninger om, at vi så også håber på, at det virkelig bliver til